

Yeni İnsan Yayınevi
Edebiyat Serisi

Fer İnsanoğlu

Fer, Anka kuşunun peşindeki envai çeşit kuştan biriydi. Yolculuk sırasında bir tuhaf rüyaya daldı. Rüyada genç bir insandı. İstanbul diye çeşitlilikten örölme bir kentte doğup büyümüş, takdir edilen okullarda okumuş, sevilmiş ve korunmuştu.

Günü geldiğinde, hayatın büyüüne olan inancı onu bildiği dünyasının ötesine keşfe çağırdı. Böylece kuşluktan kalma bir içgüdüyle yola koyuldu. Çeşitlilikte gizli birliği tatmaya başladıkça, heyecanla öğrendiklerini paylaşmak istedi. 20 yaşında çıktığı ilk tek başına yolculuktan, kendi gerçek hikâyesi olan bu kitabı yazdı. Sonra bir blog açtı, ismini de Keşifkeş koydu.

Fer şimdi hâlâ bu garip rüyanın yolcusu; varlığı meraklı bir kadının gözlerinden seyrediyor. Zamanı gelince bu rüyanın da biteceğini biliyor ve gördükleriyle Anka'yı bulmaya biraz daha yaklaşmış olacağına güveniyor.

GOA'DAN GEÇEN YOL

Fer İnsanoğlu

Yeni İnsan Yayınevi – 124
Edebiyat Serisi – 16, Gezi – 1
Goa'dan Geçen Yol
Fer İnsanoğlu
I. Baskı: Mart 2017
ISBN: 978-605-5895-97-6
Genel Yayın Yönetmeni: Aytaç Timur
Düzelti: Çisel Cengiz
Dizgi: Nermin Uzun
Kapak Tasarımı: Nesibe İrem Erdem
Kitaptaki Çizimler: Nesibe İrem Erdem
Sertifika No: 12186

Baskı: Pasifik Ofset Cihangir Mah Güvercin Cad Baha İş
Merkezi A Blok No:3/1 Kat:2 Avcılar İstanbul
0212 412 17 77
Matbaa Sertifika No: 12027
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın, tanıtım için
yapılacak kısa alıntılar dışında, hiç bir yolla çoğaltılamaz.
© Tohum Yayıncılık Turizm Reklam ve Sağlık Hizm. San.
Tic. Ltd. Şti. 2017
Altintepe mah. Galipbey Caddesi, Özüdoğru Sok. No: 44/1B
Küçükyalı İstanbul
Tel: (0 216) 489 84 08 Fax: (0 216) 518 23 60
www.yeniinsanyayinevi.com
yeniinsanyayinevi@gmail.com
newhumanpublisher@yahoo.com
facebook/yeniinsanyayinevi
twitter.com/yeniinsanyayin

GOA'DAN GEÇEN YOL

Fer İnsanoğlu

İÇİNDEKİLER

Önsöz, 11

Karşılaşma, 13

Bulduğum Dünya, 21

Goa'dan Son Yazı, 39

Gokarna, 83

Dönüş, 113

Sonsöz, 125

Ek: Sözlük, 126

hayatın gerçeklerinin farkında olmadığın için
bu kadar mutlusun
dedi çocuk,

hayatın gerçeklerinin farkında olmadığın için
bu kadar acı çekiyorsun
dedi kız.

Önsöz

Korku?

Elbet ki vardır, bilinmezlik olduğu sürece.

Meydan okumazsan asla korkuna

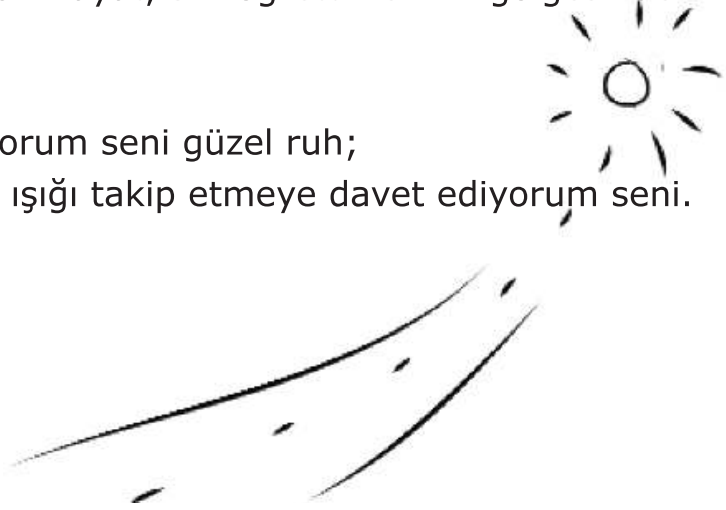
Nasıl fethedeceksin o diyarları?

Geçip gitsin mi bir hayat, sırf öğrettiklerinin gölgesinde?

Çık güneşe,

Işığa davet ediyorum seni güzel ruh;

Kalbinin tuttuğu ışığı takip etmeye davet ediyorum seni.

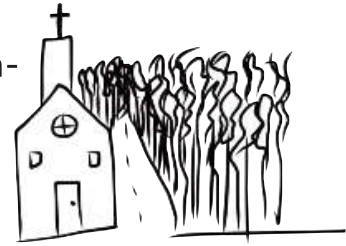

1. KARŞILAMA

Şiva ve İsa aynı salonda beni karşılıyor. Goa eyaleti havaalanındayım; renkli, kutsal Hindistan. Hava aydınlanana kadar birkaç saat geçiririm diye umarak pasaporttan geçiyorum. 14 milyon insanın yaşadığı bu şehrin havaalanı Türkiye'nin orta halli devlet dairelerinden biraz daha fakir. Yıkık döküklükle beraber havaalanı rengarenk heykeller ve sanat tadında vazolarla dolu.

Otele giden yolu birkaç yabancıyla paylaşıyorum. Nasılsa turistik her yer aynı sahil yolu üzerinde, o yüzden en mantıklısı bu. Darlığı ve küçüklüğüyle şaşırtan taksi, aynı zamanda sağ taraftaki direksiyonuyla Hindistan'ın bir İngiliz sömürgesi olarak tarihini hatırlatıyor. Goa'da hava aydınlanırken gidilen 1,5 saatlik yol boyunca gördüklerim: yedek lastiği arkasına bağlı ve dünya ya da Britanya'da uygulanan trafik kurallarından bihaber minik arabalar, tahmin etmediğim sayıda sokak köpekleri ve inekler ve suyla yeşilin karıştığı gündeğümü temalı "neredeyim ben" dedirten manzaralar.

Mavi beyaz küçük bir kilisenin yanındaki dar patikadan girince ufak bir cennet bahçesine çıkıyorum. Kalacağım yer burası. Odayı beklerken tahta piknik masalarındaki samimi kahval-

tiya oturuyorum. Duvarlarda gelen gezginlerce yazılmış rengarenk yazılar ve resimler var. Söyleyecek bir şeyi olmayan-

Goa'dan Geçen Yol

ların karaladığı duvarlardan epeyce farklılar. Çeşit çeşit kuşlar ötüyor arkadaki ormanın içinde. Acaba düşündüklerimi ıslık çalarak onlara iletebilir miyim?

Bu arada hostel Hindistan'da sık rastlanır bir şey değil. Onun yerine ya turistler için lüks oteller ya da gezginler için mütevazı misafirevleri¹ bollukta. Burası da Avrupalı iki adamın bu eksikliği fark edip Goa'ya sanki yeterince yokmuş gibi biraz daha Avrupa taşıma fikrinden ortaya çıkmış. Tabi bu da onların hayali ya da kişisel yolculuklarının bir aşamasıymış herhalde. Benim kişisel yolculuğum hakkındaysa, ne aradığımı bilmiyorum diyebilirim. Ney üflemeği öğrenirim dedim ve yazılarımı geçiririm bilgisayarıma sonunda. Ne kadar süre nerede kalacağımı bilmiyorum ama önümde keşfedecek en az bir ay var.

Hostelde kalanları az çok görüyorum. Beklediğim gibi tanıdık² gelen kimse yok. (Belki de böyle beklediğim için). Hatta bir kısmı beklemediğim kadar kendi grubuna kapalı ve soğuk. Avrupalılar... Nereye gidersen git, seni sen yapan şeyleri de birlikte götürürsün. Ama bu beni şaşırtmıyor çünkü burası zaten uyum sağlamada güvende hissetmek için seçtiğim, biraz da aileme göstermelik, geçici bir yer. Hep birlikte Anjuna'daki büyük bit pazarına gidecek hostel ahaline katılmayıp tek başıma olmayı yeğliyorum. Garanti, ama aralarında bulunmak istediğim insanlar değiller. Babamın hediyesi oryantal desenli pembe eşarbi güneşten korunmak için kafama yazma usulü bağlıyorum. Ne olduysa önceden sevimsiz gelen kültürümüzün bu bağlama biçimini birdenbire benimsiyorum. Gelmeden önce biraz araştırmıştım, rahatsız edilmeden gezmek için nasıl giyinilmesi gerektiğini. Bu kültürde bacaklar ve omuzlar bir tabu; geldiğimde şaşırtarak fark ettim ki göbük ve sırt değil ve Hint kadınlarının sarileri bu yerlerini gizlemeye uğraşmıyor bile. Ama Goa diğer şehirlerin aksine neredeyse çıplak gezilen bir yer, dolayısıyla ben de yaza gelmiş olmanın tadını çıkarıyorum. İstanbul'da daha sıcak yaz günleri gördüm, Ocağın 16'sında Goa'nın sicağı dayanılmaz sayılmaz.

Şöyle bir dolanıp sersemledikten sonra sahile inip biraz da okyanusun tadını çıkarayım diyorum. Vagator'un bir kaç kilometrelik ancak Goa'nın diğer bölümlerine göre küçük kumsalı

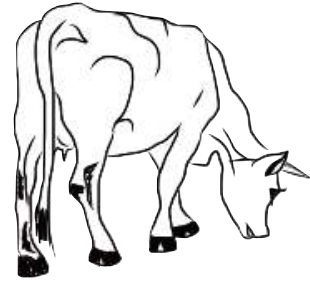
¹ Guesthouse

² Geçmişten, gelecekte ya da kendi frekansından... Hiç tanışmadan gözlerinden tanıdık gelenler.

Hintliler için ve Turistler için olarak ikiye ayrılıyor. Aradaki ayrımı yaratan yalnızca tercih mi yoksa kurallar mı bilmiyorum ama iki grubu da diğlerinin plajında görmek mümkün. Çıplaklıklarını izlemeye geldikleri kadınlar kendi plajlarına geldiğindeyse Hint erkeklerinin düşüncesi vitrindekinin pazara düştüğü, dolayısıyla yapılacak en sağlıklı hareket değil. Öğlenin en keskin olduğu saatte kumlarda yayılmış ineklerin sayısı insanrından fazla gibi gözüküyor. Aslında buraya belki kendime göre birilerini bulabilirim fikriyle gelmiştim ama bu sandığım kadar kolay değil gibi. Geleli 5 saat olmuş ve henüz evrenin planıyla karşılaşmamışım.

Bir yanım yalnız başıma eğlencesiz kalmaktan endişelenmeye yeltenecekken tartışmasız en baskın yanım "hey" diyor, "sakin ol. Her şey yolunda gidiyor merak etme." Zaten hayatı boyunca alternatif olana merak sarmış kişinin yine gidip ancak alternatif olanı bulunca rahat edeceği belli. Ve alternatif olan genelde ilk karşına çıkan değildir. Bu iç konuşmadan sonra biraz yüzüyorum, sonra neyimi alıp şezlonglardan uzaklaşarak taşın

üzerine kuruluyorum. Fark ediyorum ki o ana kadar zaten bulmamalıymışım kimseyi ve bundan sonra da, bulsam bile neyime, ve yazmaya harcamak istiyorum her gün uzun bir süreyi. Yürerken bir denizin enginliğine, bir de dönüp geriye, palmiye ağaçları ve ineklerle dolu kumsala bakıyorum. "Hassiktir" diyorum, "Hindistan'dayım!".

Çok geç olmadan Anjuna'da kurulan şu bir günlük bit pazarına gitmek için ayaklanıyorum. Gidiş yolu için seçeneklerimin arasında taksi, motosiklet taksi, otobüs ve yürümek var. Daha önce denemediğim bir seçenek olduğundan motosiklet taksii tercih ediyorum. Kendine de bir motosiklet kiralayabilirsin ama sağ taraftaki direksiyonlarla dünyanın geri kalanının birleştiği bu yerde hiçbir geçerli trafik kuralı yok. Ben de bir Hintlinin ar-